

Ditëlindja

Sa më shumë afron koha të bëhem moshatar me ty
Aq nostalgji ndjej për ty, baba,
Sa mirë të besoja në riardhjen tënde
Deri sa të vdes dhe unë një ditë,
Dhe të të shoh, siç të mbaj mend.
Të të përqafoj dhe të të puth
Ashtu si birin tim.

Sa mirë të besoja në çfarëdo zot
Me fe a të pafe.

Po do ishte gënjeshtër. Po të them
Se për këtë arsye
Ndërsa ti u ngule thellë
Në Atdhe
Unë vetveten e kam shkukur.

Për të njohur
Sa më shumë vënde
Dhe njerëz
-çfarë sqimë e kotë në këtë jetë!-
Të dëgjoj dhe të mësoj gjuhë
Që kurrë s'do t'i flas.

Dhe prandaj do kthehem
Në tokë, që në heshtje
E kthen lëndën tonë në jomateriale.

Do vij tek ty
Si në ardhjen e Dytë të Zotit. Duke munguar
Nga ditëlindja ime
Për herë të parë dhe të fundit.

Kafsha e shoqërimit

Këtu e ca kohë më parë,
(Në fakt një kohë pa papërcaktim,
Të mijta të sekondës
Ose me vite)
erdhi dhe u strehua
në shtëpinë tonë një kafshë shoqërimi.
Asnjëri prej nesh nuk e dallon
Vetëm se e ndjejmë
Herë pranë, herë brënda nesh
Me turirin e tij
Na ngroh
Po si ta quajmë ndryshe
Le ta lëmë kështu
Siç e ndjejmë
Dhe le të mësohemi me të
Të bashkëjetojmë në paqe
Se veç asaj na sillet aq mirë
Na bindet dhe nuk na kundërshton
Dhe na zbaton çdo urdhër
Shpesh herë edhe me tepërim.
Më vonë do ta kuptojmë

Se kjo tepëri
Ishte një urdhër i saj i ëmbël
Që ne e zbatonim
Me një bindje si të thuash, reciproke
Me epsh; kështu, hanim më shumë
Pinim më shumë,
Madje dhe koka kola
Që shkon me të gjitha
Dhe më shumë me fëmijët
Që u lindën falë asaj
Kafshëze të ëmbël
Gjersa ajo çoi trupat tanë
Në bashkim, ajo do t'i udhëheqë
Edhe fëmijët tanë
Edhe nipërit tanë
Dhe gjithë rradhën tonë të riprodhimit
Në pafundësi
Për atje ku destinohemi.

Por tash për tash ajo banon me ne
Provon organet tona
Deri sa të vendosë
Cilin kërkon të bëjë busull
Dhe cilin timon
Tru apo zëmër.
A gjithçka tjetër
Për të shpëtuar ndoshta shpirtin tonë
Para se të na dërgojnë
Andej nga erdhëm
Kur të jemi bërë edhe ne
Mobilje të rënda shkatarraqe
Që thjesht mbledhin pluhura.

Por nga pavendosmëria
Si prej një ndjenje njerëzore
Ndërsa është kafshë
Dhe duhet të egërsohet,
Që të justifikojë vetveten
Disa herë heziton dhe ky hezitim
Reflektohet në trupat tanë
Dhe shndërrohet në dhimbje.
Herë krejt papritur
Pa paralajmërim, pa justifikim
-Kështu kujtojmë ne –
Egërsohet
Dhe kryen detyrën e vet
Të trurit a të zëmrës
Apo gjithçka tjetër, s'ka rëndësi.

Qepë

Siç po hiqja lëvozhgat
e viteve të tua
duke filluar nga pesëdhjetenëntat

m'u turbulluan befas sytë.
S'është e rastit, me sa duket
Që duke u plakur, fillojnë e ngjajnë

me qepë kokat tona.
Dhe për sa kohë hiqja nga koka jote
Lëvozhgat, ia shtoja vetes

Lotë. S' do më mjaftonin
syzet e errëta
nëse të shihja përsëri nëntëmbëdhjetëvjeçare.